

DAGGRY

SÆRUDGAVE

HVOR ER DE DØDE?

*» Gud er os en Gud til frelse.
og hos den Herre Herre er
der udgange fra døden.« (Ps. 68: 21)*

DAGGRY-FORLAGET

Daggry

SÆRUDGAVE

HVOR ER DE DØDE?

Intet kan være af større og dybere interesse end muligheden af et liv efter døden. Dette skyldes, at døden er så alt omfattende, og alle tænkende mennesker ønsker jo at leve. Ingen ønsker at dø under normale omstændigheder; dog må alle erkende, at døden venter hvert medlem af vor slægt. Derfor er spørgsmålet på manges læber, om der er et liv efter døden eller ikke. Mennesker har gennem tiderne i sorg over døden af deres kære og i visheden om deres egen død frembragt megen filosofi til at berolige deres frygt og fornægte den tragiske virkelighed. De har forsøgt at tro, at døden ikke er, hvad den synes at være, at den ikke er en fjende, men en ven, ved hvilken mennesket går ind i en anden og blidere tilværelse. Atter og atter er spørgsmålet gjort både af lærde og ulærde: *hvor er de døde?* Hvad sker der, når nogen dør? Er den døde da mere levende end dem, der lever?

For tusinder af år siden spurgte profeten Job: »*Når en mand dør, mon han da skal leve op igen?*« Guds profet talte således for de utallige millioner, der har sørget over tabet af deres kære, og som selv frygter dødens sikre komme. Job havde stor interesse i svaret på sit spørgsmål, om mennesket skal leve op igen? For han havde bedt Gud om at lade ham dø. Job var ikke træt af livet, men han var så udmattet af sine lidelser, at han undrede sig, om livet havde nogen værdi mere under disse forhold. Jakob skrev:

»I have hørt om Jobs udholdenhed.« Job behøvede tålmodighed og udholdenhed, for Gud havde tilladt, at svære ulykker kom over ham. Hans dyrehorde og hans hyrder og hans familie blev alle taget fra ham. Han mistede sit helbred og blev ramt af en plagende hudsygdom over hele kroppen. Endelig vendte hans hustru sig imod ham og sagde: »*Forband Gud og dø.*« Men Job havde ingen sådan hensigt. Han stolede på Gud, selv om han ikke forstod, hvorfor han skulle lide så strengt. Det er forståeligt, at han søgte befrielse for sine lidelser, om det var Guds vilje, og han bad som berettet i Job 14:13: »*Gid du ville gemme mig i graven, ja, skjule mig, indtil din vrede vendte om, at du ville sætte mig en beskikket tid og ville komme mig i hu igen.*« Efter at have bedt Gud om døden grundede Job over, hvad det betød, om Gud besvarede hans bøn og lod ham dø. Derfor spurgte han: »*Når en mand dør (om jeg dør, som jeg har bedt om), mon han da skal leve op igen (skal jeg leve igen)?*« Job talte ud fra sine egne erfaringer og følelser, dog, som en Guds profet er hans ord guddommeligt inspirerede, så vi véd, at han behandlede spørgsmålet om *liv efter døden* på en måde, som er sandhed efter Guds ord.

Læg mærke til, at Job ikke spurgte: Når en mand dør, går han så til himlen eller til et pinested? Job vidste, at når en mand dør, så er han død, så spørgsmålet, han rettede, var: »*Når en mand dør, mon han da skal leve op igen?*« Således bringes til vor opmærksomhed Bibelens store fundamentale sandhed, at liv efter døden er afhængig af en genoplivelse, en opvågning af de døde. *Der er håb om et liv efter døden*, ikke fordi der ingen død er, *men fordi Gud har lovet at bruge sin vældige magt for at oprejse døde til liv igen.* Job vidste, at om han fik lov at dø og undslippe yderligere lidelser, ville Gud senere oprejse ham til liv, for han siger videre: »*Så ville jeg vente (i døden) alle mine bestemte dage (engelsk overs.), indtil min afløsning (fra død til liv) kom. Du skulle kalde, og jeg skulle svare dig; du skulle længes efter dine hænders gerning.*« Job bekræftede, at Gud i sin egen rette tid ville kalde ham frem fra døden, og dette er i fuld harmoni med det

samlede vidnesbyrd fra Guds ord i sagen om *liv efter død*.

Det er håbet om *opstandelsen*, der er sat så klart frem i Det nye Testamente, og det med en stærk og trøstende forsikring. Paulus skrev i 1. Kor.15:21: »*Thi efterdi død kom ved et menneske, er også dødes opstandelse kommen ved et menneske.*« De to mennesker, denne tekst henviser til, er Adam og Jesus. Adam overtrådte Guds lov og bragte dødsstraffen over sig selv og hele sit afkom. Jesus tog synderens plads i døden, og dette muliggjorde udfrielsen af Adams slægt fra døden ved en opstandelse. Dette er, hvad Paulus mente, da han skrev i Rom. 6:23: »*Thi syndens sold er død, men Guds nådegave er et evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.*« Opstandelsen af de døde er af så afgørende betydning for *et liv efter døden*, at Paulus skrev til kristne, som troede, der ingen opstandelse var: »*Da gik altså også de, som er hensovede i Kristus, fortabt.*« Dette betyder ganske enkelt, at om der ikke er en opstandelse, så vil endog de, som nu tror på Kristus, gå tabt i døden.

Bibelen lærer *klart*, at håbet om et liv efter døden er grundlagt på Guds løfter om at oprejse de døde til liv i opstandelsen. Det spørgsmål opstår ganske naturligt: hvorfor så stor forvirring blandt de, der bekender deres tro på Bibelens lærdomme? Oprindelsen til denne forvirring skete i Edens have. Gud sagde til Adam, som berettet i 1. Møs. 2:17: »*Men af kundskabens træ på godt og ondt, af det skal du ikke æde; thi på hvilken dag du æder af det, skal du dø døden.*« Senere talte satan gennem slangen og sagde: »*Mon «Gud skulle have sagt: I må ikke æde af hvert træ i haven?»*« Eva bekræftede, hvad Gud havde sagt, og udtalelsen om, at døden ville blive straffen for ulydighed. Da svarede satan Eva og sagde: »*I skulle i k k e dø døden.*« Dette var en *benægtelse* af, hvad Skaberen havde sagt. Satan beskyldte i virkeligheden Gud for at lyve, da han sagde, at *døden* ville blive straffen for ulydighed. Muligvis troede satan, at han kunne krydse Guds hensigt med dødsstraffen over mennesket. Men han opdagede snart, at anstrengelserne var unyttige, for slægten be-

gyndte at dø. Men satan erkendte *ikke*, at han havde uret. I stedet for begyndte han gennem menneskelige redskaber at udbrede den propaganda, at døden ikke er, hvad den synes at være, at der i virkeligheden ingen død findes. Hvis satan kunne bedrage folk til at tro dette, ville han dermed vise, at han sagde sandheden til moder Eva: »*I skal visselig ikke dø,*« som den engelske oversættelse lyder. Det skulle ikke være vanskeligt for dem, der har tillid til Guds ord, at afgøre, hvilken af de to udtalelser i Edens have, der er sandhed. Skaberer erklærede: »*På den dag, du æder deraf, skal du visselig dø.*« Vi véd, at Gud siger sandhed. Det var satan, som sagde: »*I skal visselig ikke dø,*« og vi véd, at han siger *ikke* sandheden. Jesus sagde om satan: »*Thi han er en løgner og løgnens fader.*« Ikke alene er satan en løgner, men som Jesus erklærede er han også »løgnens fader«. Med andre ord: satan var fader til den første løgn, og den er den mest ødelæggende og omfattende løgn, der nogensinde er blevet udtalt. Denne falske erklæring fra Edens have har undergravet sandheden om vort emne – *døden* – hos folk af alle nationer og religioner, medens *sandheden*, som er udtrykt af Gud i ordene: »*Du skal v i s s e l i g dø,*« kun bliver troet af forholdsvis få.

Det har været indlysende for alle, at det menneskelige legeme dør; satan vidste, at der ingen mulighed var for ham at bedrage angående dette, derfor begyndte han at udbrede den tanke, at der er noget inden i mennesket, der er adskilt fra legemet, som ikke kan dø. Hos kristne bekendere betegnes dette uforklarlige som den »*udødelige sjæl*«. De gamle ægyptere hældede til dette synspunkt. Det blev senere optaget af de græske filosoffer, og efter apostlene var sovet hen i døden blev denne lære indført i den kristne menighed af de hedenske filosoffer. Den fælles tro for alle hedenske religioner går ud på, at noget inden i mennesket *ikke* kan dø, hvorfor der *ikke* findes nogen død.

Bibelen viser, at denne tanke rådede blandt hedningerne i kong Salomons dage, og vi finder, at han sammenligner denne vildfarelse med sandheden. I Prædikerens 3:19–21 skriver Salomon:

»Thi hvad som hændes menneskenes børn, det hændes og dyrene, og ens hændes dem begge; som disse dø, så dø og hine, og de have alle en ånd, og mennesket har intet fortrin frem for dyret, thi alt er forfængelighed. De farer alle til ét sted; de er alle komne af støv, og de vender alle tilbage til støv igen. Hvem véd (eller kan bevise), at menneskets ånd går opad, og at dyrenes ånd går nedad mod jorden?» (engelsk overs.). Hvor klart udtaler Salomon Guds sandhed, der bekræfter, at i døden er mennesket og dyret ligestillet, at de alle har samme livsånde eller »ånd«. Efter at Salomon således har fremholdt sandheden, spørger han: hvem kan bevise det modsatte. Han vidste, at de omboende hedenske folk troede anderledes, at de holdt på djævelens løgn, at der ingen død er, og når legemet dør, er der en »ånd«, som går opad og bliver ved at leve. Men Salomon viser, at dette ikke er sandt. Han siger tydeligt, at i døden er menneskene og dyrene lige. Menneskenes fortrin over dyrene ligger i, at Gud har lovet at oprejse døde mennesker til liv igen i opstandelsen; men et sådant løfte er ikke givet for de lavere dyr.

Udtrykket »udødelig sjæl« forekommer *ikke* i Bibelen, heller ikke lærer Bibelen, at noget særligt væsen bor inden i legemet og undslipper til liv et andet sted, når legemet dør. Den første brug af ordet »sjæl« i Bibelen findes i 1. Moseb. 2:7. I denne tekst siges, at Gud skabte mennesket af jordens støv »og blæste livets ånde i hans næse; og mennesket blev til en levende sjæl.« En »levende sjæl« er ganske enkelt *et levende væsen*, eller *en levende skabning*, der fremstår ved foreningen mellem organismen, legemet, og åndedrættet. Legemet er altså *ikke* sjælen. *Livets ånde* er heller *ikke* sjælen. Men »en levende sjæl« er foreningen af legemet og livets ånde, åndedrættet. Salomon sagde, at mennesker og dyr alle havde *en ånd*, og han havde ret.

Vi læser i 1. Mos. 7:21, 22 om mennesker og dyr, der alle blev ødelagt i syndfloden: »Så udåndede alt kod, som rørte sig på jorden, af fugle og af kvæg og af vilde dyr og af al den vrimmel, som vrimlede på jorden, og hvert menneske. Alt det, som havde

livsånde i sin næse, alt det, som var på det tørre, døde.» Fordi dyreskabningen lever ved den samme »livets ånde« som mennesket, derfor er alle dyr også levende sjæle,« og dette stadfæstes klart i Guds ord. Denne vigtige sandhed er tilsløret for den almindelige læser af Bibelen ved inkonsekvente oversættelser. Vi læser for eksempel i 1. Mos. 1:24: »Og Gud sagde: jorden frembringe levende skabninger efter sit slags, fæ og kryb og vilde dyr på jorden efter sit slags; og det skete så.« I denne tekst er ordene –levende skabninger (i den danske overs. levende dyr) – præcis det samme hebraiske ord, der i 1. Mos. 2:7 er oversat med »en levende sjæl«, fordi henvisningen dér er til Adam. Oversætterne har tilstræbt en forskel mellem mennesker og dyr, som Skriften ikke støtter, derfor gengives det hebraiske ord »nephesh« med »skabning«, når der er tale om lavere dyr, og med »sjæl«, når det henviser til mennesker.

Da Adam døde, vendte hans legeme tilbage til støvet. Herren sagde: »Thi du er støv, og du skal blive til støv igen.« Den af Gud givne ret til liv, fremkaldt ved at blæse livets ånde i hans næse, blev taget tilbage. Tanken er klart udtrykt af Salomon, der beskriver, hvad der sker, når et menneske dør. Han skrev: »Og støvet kommer til jorden igen, som det var før, og ånden kommer til Gud igen, som gav den« (Præd. 12:7). Den enkle sandhed fremsat i denne tekst bliver uklar for mange ved en misforståelse af ordet »ånd«, der er oversat fra et hebraisk ord, der blot betyder – åndedræt – eller den usynlige livskraft, som i dette tilfælde. Paulus sagde i Athen om Gud: »Thi i ham lever og røres og er vi.« Denne tekst i Præd. giver ikke den mindste antydning af, at et bevidst væsen undslipper legemet og tages op til Gud i himlen, ved døden. Ordene »kommer til Gud igen« i denne tekst udelukker en sådan tolkning. Legemet vender tilbage til støvet, fordi det kom fra støvet. Dersom ånden var et særligt væsen, der vendte tilbage til Gud, ville det betyde, at dette bevidste væsen tidligere havde hørt hos Gud og havde fået lov til midlertidigt at komme til jorden og bo i et menneskeligt legeme. Hvor ufornuftigt ville

ikke en sådan slutning være? Men hvor tydelig er ikke Salomons forklaring af døden med de kendsgerninger, Bibelen fremsætter om den levende sjæl, eller det levende væsen. Når »legemet« og »livsånden« vender tilbage til deres oprindelige tilstand, er menneskets tilstand, som det aldrig havde eksisteret. Den levende sjæl, eller det levende væsen, *eksisterer ikke længere*. Den er død, og døden er straffen for synd. Det erklæres hos profeten Ezekiel i 18:4: *»Den sjæl, som synder, den skal dø.»* Fordi Gud har lovet at oprejse døde mennesker til liv, omtaler Bibelen de døde, som var de sovende. Denne vigtige sandhed er klart belyst af Jesus, hvor han omtaler Lazarus' død, han, som var broder til Marta og Maria. Beretningen herom findes i det 11. kapitel hos Johannes. Jesus sagde til sine disciple: *»Vor ven Lazarus er sovet ind.»* Disciplene tænkte, at Jesus havde talt om en naturlig søvn, derfor sagde han tydeligt til dem: *»Lazarus er død.»* Således fremsatte Jesus en af de grundlæggende lærdomme i Guds ord. Lazarus var død, men han var også »sovende«. Da Gud sagde til Adam, at ulydighed ville medføre døden, betød det livets udslettelse. Denne udslettelse ville have været vedvarende, om ikke den kendsgerning forelå, at Gud stadig elskede sine menneskelige skabninger og forskaffede en genløsning for dem ved gaven af hans elskede Søn til at være Genløseren og Frelseren fra døden. Jesus gav sit kød, sin menneskenatur, for verdens liv. Således blev der gjort udvej for at sætte den dødsstraf til side, der var udtalt over Adam og hele hans slægt. Fordi Jesus Kristus fremskaffede en genløsning, vil der blive en opvækkelse af alle de døde. Fordi de døde skal blive opvakt, bruger Bibelen udtrykket »søvn« for at beskrive deres midlertidige fraværelse fra livet. De, der sover, er ubevidste, og således er de dødes tilstand. De ser intet, de hører intet, de véd intet. Bibelen siger i Præd. 9:5: *»De levende véd, at de skulle dø; men de døde vide ikke noget.»* De, der sover, kan blive vækket; og alle, der sover i døden, kan og vil blive opvakt.« Jesus sagde: *»Lazarus, vor ven, er sovet ind; men jeg går hen for at vække ham af søvne.»* Således vil alle, *»der sover i døden«*, ved

guddommelig magt blive opvakt på jordens kommende nye dag. Derfor læser vi i Psalme 30:6: »*Om aftenen gæster os gråd, men om morgenen frydeskrig.*«

Jesus og den lille familie i Bethania – Martha, Maria og Lazarus – var særlig gode venner. Da Lazarus blev syg, var Jesus og hans disciple i Galilæa, der ligger et godt stykke vej fra Bethania. Søstrene sendte bud til Jesus om Lazarus' sygdom, men han drog ikke straks til dem. Han ventede i to dage og meddelte da, at Lazarus var død, var sovende, og at han gik for at »*vække ham af søvne*«. Da Jesus nærmede sig hjemmet, gik Martha ud for at møde ham. Blidt bebrejdende sagde hun: »*Herre! havde du været her, da var min broder ikke død.*« Martha var sønderknust, og dette var en god lejlighed for Jesus til at trøste hende, hvilket han også gjorde. Hvilke trøstende ord talte da Mesteren til Martha i denne time for hendes store sorg? Sagde Jesus til hende, hvad der så ofte er blevet sagt under lignende omstændigheder: Martha, din broder er ikke virkelig død; han har blot aflagt sit ydre hylster, sit legeme? Sagde Jesus, at den virkelige Lazarus var mere levende end nogensinde før? Eller sagde han til Martha, at det var meget muligt, at Lazarus' sjæl var dem ganske nær? Sagde Jesus til Martha: Der er slet ingen død? Nej, Jesus sagde intet af dette. Jesus havde tidligere sagt til sine disciple, at »*Lazarus er død*«, og han ville ikke nu modsige denne sandhed ved at sige til Martha, at hendes broder var mere levende end før. Hvad sagde Jesus da til Martha for at trøste hende efter vidnesbyrdet fra hele Guds ord? Da Jesus vidste, at Lazarus var virkelig død, sagde han til Martha: »*Din broder skal opstå.*« Om Lazarus nogensinde skulle leve igen, måtte han oprejses til liv påny, og Jesus forsikrede hans søster, at dette ville ske; han sagde som allerede nævnt: »*Din broder skal opstå.*« Martha var ikke sikker på, hvilken betydning Jesus lagde deri. Hun vidste, at Jesus havde opvakt andre fra dødens søvn, og hun havde sagt til Jesus: »*Hvad som helst du beder Gud om, vil Gud give dig,*« men hun havde tvivl om Jesus på denne tid ville bede Gud opvække hendes bro-

der fra dødens søvn. Så hun svarede: *»Jeg véd, at han skal opstå i opstandelsen på den yderste dag.«* Ja, Martha vidste, at der ville blive en almindelig opstandelse af *alle* de døde; hun vidste, at da ville Lazarus blive *opvakt* fra dødens søvn. Hun kendte løfterne, der er berettet i Det gamle Testamente, og hun havde ærbødigt og opmærksomt fulgt Jesu lære; derfor vidste hun, at der var et herligt håb om en opstandelse for hele slægten. Martha forstod også, at den store almindelige opstandelse ville finde sted *»på den yderste dag«*. Denne yderste dag er ikke en sådan»dommedag« til fordømmelse, som mange har antaget. Ordet »dag« betyder i dette tilfælde en tidsalder, den endelige periode i Guds store plan for slægtens frelse fra synd og død. Der er talrige tidsperioder i den guddommelige frelsesplan. Førud for Jesu første komme var der patriarkernes og den jødiske tidsalder. Begyndende med Kristi første komme har vi evangeliets tidsalder. Disse har været forberedende tidsaldre, i hvilke Gud har udsøgt og beredt dem, der skal være medarbejdere med Jesus i den sidste periode af den guddommelige plan, *»den yderste dag«*, den tid, da Guds plan vil nå sin fuldendelse i opvækkelsen af de døde, og genoprettelsen til fuldkomment liv for alle, som da tror og adlyder Kristi riges love.

Martha vidste om denne sidste tid, eller *»yderste dag«*, i Guds plan, hun vidste, at hendes broder og alle døde da ville blive opvakt fra dødens søvn. Men Martha vidste ikke, om det var dette, Jesus hentydede til, da han sagde: *»Din broder skal opstå.«* Jesus forklarede hende heller ikke direkte just hvad hans hensigt var. I stedet for svarede han: *»Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør. Og hver den, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø.«* Martha havde udtrykt sin tro på den omfattende opstandelse på den yderste dag. Nu forklarede Jesus, at han var *»opstandelsen og livet«* og den *ene*, der ville opvække de døde på den *»yderste dag«* og give evigt liv til alle, som *da* troede på ham. I sit svar til Martha omtalte Jesus to klasser, som vil modtage liv gennem ham. Først er der dem, som *nu* tror og dog går ind i døden. Han forsikrede Martha, at disse

ville blive opvakt fra døden; og der er også dem, der efter at være opvakt *da* vil tro på ham. Disse, sagde Jesus, ville aldrig dø igen. Efter at Martha således var blevet forsikret om opvækkelsen både af troende og ikke troende i opstandelsen, spurgte Jesus hende: »*Tror du dette?*« Martha svarede: »*Ja, Herre! Jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som kommer til verden.*« Martha forstod på rette måde, at Kristus, den lovede Messias, ville blive sendt til verden for at *frelse slægten fra døden*, og dette ville blive fuldført ved en opvækkelse af alle, der sover i døden. Hun troede, at Jesus var den lovede Messias, der skulle komme, og at i ham var *opstandelsens kraft*. Efter at Martha således havde bekendt sin tro på Jesus og hans evne til at oprejse de døde til liv, vendte hun tilbage til hjemmet og bad Maria om at gå med ud for at møde Jesus, hvilket hun gjorde. Ligesom Martha sagde Maria til Mestøren: »*Herre! havde du været her, da var min broder ikke død.*« Jesu' hjerte var dybt berørt af denne dybe sorg og det store tab, der var lidt, og sammen med de andre græd også Jesus. Da bad han om at se graven, hvor Lazarus lå. Jesus bad, om stenen foran indgangen blev taget bort. Da protesterede Martha. Hun havde tidligere bekendt sin tro på, at Jesus kunne oprejse hendes broder til liv, men nu undrede hun sig og sagde til Jesus: »*Herre! Han stinker allerede, thi han har ligget der fire dage.*« Men for Jesus betød dette intet. Han ville nu fremvise, hvad der til sidst vil blive fuldført ved guddommelig magt, for alle døde; og hvor guddommelig magt virker, gør det ingen forskel, om en person har været død i fire dag eller i tusinder af år; livet kan alligevel blive oprejst. Han, som i begyndelsen var med til at skabe liv, har magt til atter at oprejse til liv. Da Jesus stod ved den åbne grav, råbte han med høj røst efter at have bedet: »*Lazarus, kom herud! Og den døde kom ud.*« Det er interessant at lægge mærke til, hvad beretningen ikke siger. Den siger intet om, at Lazarus var gået til himlen, men nu vendte tilbage igen. Lazarus var nemlig *ikke* gået til himlen. Den siger heller ikke, at han vendte tilbage fra skærsilden. For der er ikke noget sted en

skærsild. Beretningen siger heller ikke, at han var gået til evig tortur, men nu blev befriet fra pinen. Der findes heldigvis ingen steder med en evig pine og tortur. Beretningen siger ganske enkelt, at da Jesus råbte: »*Lazarus, kom herud,*« *kom den døde ud.* Jesus havde sagt, at Lazarus var død. Nu var den døde Lazarus blevet opvakt fra dødens søvn. Befriet fra sine jordeklæder vendte Lazarus tilbage til sit hjem, sin familie og sine venner, hvor han havde været før. Oprejst til liv var han hverken et genfærd eller en ånd. Han var *den samme Lazarus* som før. Han var glad for at leve igen, og hans familie var glad for atter at have ham iblandt sig.

Ved en tidligere lejlighed sagde Jesus, da han talte om de dødes opstandelse: »*Undrer Eder ikke herover, thi den time kommer, på hvilken alle de, som er i gravene, skulle høre hans røst, og de skulle gå frem, de, som har gjort det gode, til livets opstandelse, men de, som har gjort det onde, til dommens opstandelse.*« Just som Lazarus blev kaldt frem af graven, således vil alle de døde blive kaldt frem ved tiden for den almindelige opstandelse. Og læg mærke til, at Jesus også her taler om to klasser i opstandelsen – de, som har gjort godt, og de, som har gjort ondt. Dem, som Jesus henviser til, der har gjort godt, er de troende, der får evigt liv og ikke vil komme til dom. Dette betyder, at de virkelig troende ikke længere er under fordømmelse til død, men er sikret evigt liv i opstandelsen. De kommer ikke til dom, da de har bestået deres prøve her i livet. Disse – »*har gjort godt* – ved at tro på Jesus og oprigtigt følge i hans fodspor og derved blive værdige til at blive kaldt frem fra døden til en »*livets opstandelse*«. Men de, som ikke har bevist sig værdige på denne måde, bliver også opvakt fra døden og kommer til dom; for deres opvækkelse vil finde sted under verdens 1000-årige doms dag. Det græske ord for dom er »*krisis*«. Alle, der ikke nu beviser sig værdige til liv, vil komme til at stå over for en *krise*, når de er opvakt fra dødens søvn. De vil naturligvis da blive fuldt oplyste om følgerne af deres handlinger, og lejlighed vil blive givet til fuld forståelse og

modtagelse af livets nåde, tilvejebragt af Kristus, og til at adlyde Kristi riges love, som da vil have kontrol over menneskenes anliggender. Om de *ikke* modtager og adlyder, vil de vende tilbage til døden. Peter siger om den tid: *»Men det skal ske, hver sjæl, som ikke hører den profet, skal udryddes af folket.«*

De troende fra denne tidsalder, der har bevist sig værdige til at leve og regere med Kristus, vil i opstandelsen komme frem til *»ære og hæder og uforkrænkelighed«*. Således ser vi, at uforkrænkelighed eller udødelighed ikke er en arvelig egenskab hos mennesket, men en herlig belønning, der tilbydes dem, der er villige til at lide og dø med Jesus, for at de også kan leve og regere med ham. Som medarbejdere med Jesus i hans rige vil disse også være dommere med ham under den fremtidige periode for prøve og dom. *Da* vil den vantro verden få lejlighed til at tro, de døde vil blive opvakt netop for at få denne anledning. De, som da tror, vil blive oprejst til den fuldkomne menneskelige natur, som blev mistet af Adam, da han var ulydig mod Guds lov og blev dømt til døden. Og de lydige af den opvakte slægt vil da leve evigt på jorden som fuldkomne mennesker. *Ja, der er et liv efter døden, fordi de døde ved guddommelig magt igen vil blive oprejst til liv. Dette er det store håb, der fremholdes for os i Guds ord. Det er håbet om opstandelsen af de døde,*

»Komme dit rige.«

Fred

Esajas 1-11.

Gratis litteratur om den store glæde for alle, også de i gravene,

i Guds velsignede fredsrige

sendes fra:

DAGGRY-FORLAGET

www.dawnbible.com/dk/content-dk.htm